

Er de som bor her forsiktig når de tørker tøyet i tørkerommet? Kan det skaffes mat nok hvis det blir enda større innrykk i morgen? Og har vi plass nok? I kveld er det fullt i gangene. Kommer det enda fler i morgen, hva da?

Det daglige arbeid på T.T.-hyttene kan bare utføres av dem som elsker fjellet og vandringsmannen. Jeg har møtt mange av dem, og hadde jeg makt til det, ville jeg gitt dem Kongens medalje uten å blunke. Det er disse uoppslitelige, arbeidsglade kvinnene, og noen få menn, som har gjort T.T.-hyttene til den suksessen de er blitt.

LISE RØVIK

Med „Taunus“ til de norske fjelle

Man kan rejse og opleve andre lande paa forskjellig maade. Man kan fare igennem dem med syvmileskridt, det vil paa nutidens sprog sige, at man vælger et hurtigtgaaende tog, en do. bil eller et fly, og saa sidder man der med uret og kortet i haanden og glemmer at se paa andet end netop det for at konstatere den herlige fart, hvormed man bliver flyttet fra sted til sted i det forhaandenværende tekniske vidunder.

Naa, man kan dog opleve et lands natur, selv om man færdes i et moderne befordringsmiddel, hvis man ind imellem lever efter visens raad: «... saa bare, bare, bare ta' det roligt, og giv dig god tid, du naar det nok!» Men landets egenart opleves bedst af den, der har lejlighed til at slaa sig ned der og bo blandt landets børn en lille tid, saadan som min familie og jeg har gjort det i Norge i mange ferier. Vi har glædet os over at farte rundt i tog, bus eller i vores bil, kaldet «Taunus», men endnu mere over at have haft lejlighed til at bo lidt fast deroppe og leve med i Norges daglige liv. Jeg har haft det dejligt, naar jeg var «norsk husmor», saadan som jeg har prøvet det i Trondheim eller i hytte, f.eks. i Trollheimen, og ved Hessjøen. Det var forfriskende — og maaske kunde en og anden have interesse av at faa at vide, hvordan Norge tager sig ud for en dansk husmoder som paa snart mange dejlige ture i broderlandet har prøvet at se og høre og fornemme dagliglivets rytme.

Tørr jeg dette da? tenker Kirsten
Foto: Frithiof Røvik

sig selv, at her kører dagligt mange mennesker saasandt vejr og føre tillader det, og naar *de* klarer det, gaar det vel ogsaa for os, selv om det jo ikke havde været at foragte, om vejen havde været en ganske lille smule bredere. Vi følte os meget smaa — og alligevel for store — da vi paa vejen mellom Tveitstrand og Risør mødte et bjerg af en rutevogn, og ønskede kun at der havde været nogle faa cm. mere ind til fjeldvæggen. Til den anden side var det bare vand — højt nede! —

Først Norge set fra bilen — — — der var engang en rar (altsaa rar paa dansk!) ældre dame, som spurgte mig, hvordan det var at køre i bil fra Oslo til Lillehammer. Hun og hendes mand agtede sig paa biltur herfra til Lillehammer — «men», spurgte hun, «er der mange *hylder* paa den strækning?» Jeg forsikrede hende, at den var saa godt som uden *hylder*, for resten en udmærket betegnelse for mange norske veje, der jo unægteligt hænger som smalle hylder paa fjeldsiderne. Der sker af og til, at vi paa en saadan vejs højeste udsigtspunkt citerer den brave mand, som vi stod sammen med paa vores hjæmlige Stevns Klint, og som ved at se ned over den 41 m(!) høje, lodrette klintvæg til havfladen udbrød: «Her er vel nok højt ned!» I Norge er der i sandhed højt ned mange steder, og det kan godt give en klamme hænder og en mærkelig fornemmelse i maven at køre i bil langs afgrunden. Men saa siger man til

Sidder man saa efter veloverstaaet kørsel og beundrer udsigten, har man tillige i sit sind en vældig beundring for de folk, som har anlagt vejene i dette fantastiske terræn. Hvad har det ikke kostet af mod og mange, mange timers hardt slid at bygge Norges fjeldveje, og hvilken fænomenal teknisk viden ligger der ikke bagved. Det fortæller vi ogsaa «Taunus», som for det meste klarer de bratte stigninger tappert. Det er sket, at den har givet sig til at snøfte og koge, som f.eks. paa vejene op langs Vøringsfossen, men saa fik den lov at puste lidt og tog fat med friske kræfter bagefter. Det kan godt være, at den var lige saa glad som vi, da den naaede velholden op! Men hverken Taunus eller jeg havde mod til at tage turen op til Gausta-toppen sidste sommer. Min mand havde nok lyst, men set fra Rjukan lignede vejen slemmt en hylde, saa . . . At vi saa paa vejen fra Rjukan vestover kom ud for noget lignende, er en anden historie. Chaufføren har det heldigvis ikke med at blive nervøs i slike tilfælde, men han er ogsaa halvt norsk.

Heller ikke vinterture gaar min mand af vejen for. København, Trondheim og retur har vi engang kørt i juleferien, og det var hans og bilens mindste kunst. Ja, ja — vi maa ikke glemme, at vejr og føre var gunstigt. Vi oplevede f.eks. ikke snestorm og isslag i større stil, og med undtagelse af et mindre sammenstød i Lillegaardsbakken i Trondheim, hvor Taunus var noget ustyrlig og nytaarskaad paa den glatte vej, gik det fint altsammen. Ganske vist var temperaturen saa lav paa hjemturen over Dovre, at vores mad bundfrøs i bagagerummet. Men det overlevde vi, for Dombaas turisthotell præsterede en fortræffelig *lunch*.

Frokost ville vi sige herhjemme — og nu kommer *husmoderen* med sine iagttagelser, for paa hendes felt er der et og andet, som er saare forskelligt fra det, som hun kender hjemmefra.

Sprogbrugen f.eks. I Danmark spiser vi morgenmad paa samme tid, som man spiser frokost i Norge — og paa et dansk morgenbord finder man ikke de samme retter som paa et norsk. I hvert fald med garanti ikke sild og pølse i forskellige udgaver. For en dansker er sammensætningen varm chokolade og paalægsmad ogsaa ukendt (og lidt chokerende!) — og der kunne nævnes meget mere i denne forbindelse, men lad mig kun pege paa en ret, som vi har

lært at sætte stor pris paa i Norge: Rømmegrøt. Den er ukendt hertillands desværre, for det er en dejlig spise.

Vi har som før nævnt boet en del i Trondheim og enten byttet hus med en kollega af min mand eller laant gode venners hus, og da har jeg jo prøvet at gøre indkøb, og det har været morsomt: fisketorvet f.eks., hvor man kan faa væsentlig andre sorter fisk end her. Men sig mig: Hvordan skal skiltet «Sill og Fisk» forstås? Jeg har da altid ment, at sild ogsaa var en slags fisk. Køb af kød er spændende, det er nemlig ganske anderledes skaaret ud end her, saa det kan være svært at regne ud, hvor paa dyret det har siddet. Frugt og grønsager gaar det helt nemt med, selv om en dansk husmoder undrer sig over, at *fisk og grønsager* sælges i samme butik og *frugt og tobak*, men det lærer man snart.

Men har man været i en norsk by i nogle varme sommerdage og oplevet den varme, indelukkede luft i gryden mellem de omgivende fjelde, længes man opover til højfjeldets rene, friske luft. Altsaa begiver man sig op til den hytte, man har lejet. Konfererer med købmanden, samler sammen paa konserver og andre madvarer, og laster den arme bil til bristepunktet med sengetøj, varer og sig selv, og saa gaar turen opover ad noget, der skal kaldes en vej. Den er forsynet med en masse løse stene, som slider godt paa dækkene, og med en mangfoldighed af led (led = grind), som man maa ud og aabne for at komme igennem. Sommetider maa man give penge for at passere, andre steder bestaar afgiften i drops til tjenstvillige unger. Kanske maa man hen og snakke med en hest, som har anbragt sig midt paa vejen og enten ikke *kan* eller ikke *vil* forstå dansk; den flytter sig i hvert fald meget nødtigt. Jeg mindes en hest som luntede afsted, spændt for en tohjulet vogn. Den gik tilsyneladende og sov, kusken sov ganske afgjort, og de lattermilde danskere morede sig længe og inderligt over de to, som ble lige forskrækkede, da Taunus omsider tabte taalmodigheden og udstødte et hyl.

Saa er vi naaet op i højden, og forude skimter vi søen, Hessjøen, og den røde hytte i birkekrattet, og vi bliver modtaget paa bedste maade med kaffe og vafler. De dejlige feriedage i Ingeborg Annas hytte som i de andre hytter i andre fjelde kunne der skrives lange

Jeg lærte å vaske klær på denne måten

Foto: Frithiof Røvik

historier om. Har man prøvet hytteliv paa højfjeldet ved sommer eller vinter, har man oplevet noget, som huskes, og som vel er en endnu større oplevelse for os sletteboer. Vi er jo ikke vant til vidderne med det vældige udsyn eller til klatreture op og ned i fjeldene, eftersom vi ikke har fjelde uden paa den yderste danske ø mod øst, selv om Danmark dog ikke er helt saa fladt, som nordmænd almindeligvis tror. Prøv engang en langtur paa cycle hernede i den evindelige danske blæst, saa skal det vise sig, at «det bugter sig i bakke, dal...», og at vinden noksaa tit er *mod* som *med*!

Men fjeldets stilhed og rene luft og fjeldets mange blomster kalder paa os, og vi længes og kommer gerne igen — altsaa:

paa gensyn!